

Útoky v Sýrii ztělesňují problematickou americkou politiku na Blízkém východě

NI nationalinterest.org/blog/lebanon-watch/syria-attacks-epitomize-america-s-troubled-middle-east-policy-206348

24. března 2023

24. března 2023 Téma: Sýrie Kraj: střední východ Značka

blogu: Libanon Watch Štítky: SýrieBašár Al-

AsadÍránRuskoČínaVelká mocenská soutěž

Washington musí přehodnotit, kde může jeho úsilí přinést nejpozitivnější změnu a kde skutečně leží jeho nejdůležitější národní zájmy.

od Adama Lammona Sledujte AdamLammon na Twitteru L

Ve čtvrtek útok dronu na americkou základnu v severovýchodní Sýrii posloužil jako poslední připomínka toho, že Spojené státy zůstávají v Sýrii ve válce a americký personál je ohrožen. Útok dronu, o kterém americké zpravodajské služby rychle dospěly k závěru, že byl „iránského původu“, zabil jednoho amerického dodavatele a zranil šest dalších, včetně pěti příslušníků amerických služeb. Prezident Joe Biden v reakci na to nařídil americké armádě, aby provedla přesné nálety na zařízení patřící skupinám přidruženým k iránským islámským revolučním gardám a zabila osm bojovníků. Eskalace sýkor za tetování pokračovala do pátečního rána, kdy bylo na jinou americkou základnu v Sýrii, tentokrát na jihovýchodě země, odpáleno „spousta raket“, ačkoli nebyly hlášeny žádné oběti.

Není to poprvé, co se americký personál stal terčem v Sýrii – a je nepravděpodobné, že by to bylo naposledy. Američtí vojáci nemají v zemi nouzi o nepřátele a od svého příjezdu před více než sedmi lety čelí pravidelným útokům. To, co začalo jako úsilí USA o změnu režimu proti vládě syrského prezidenta Bašára al-Asada, se od té doby změnilo v konfrontaci s otevřeným koncem – kde oficiální mise potlačení Islámského státu zatemnila snahy USA čelit Rusku a Íránu. Tyto nejednoznačné cíle zajistily, že Spojené státy nejsou o nic blíž k odchodu ze Sýrie, než byly, když poprvé položily boty na zem.

Američané v Sýrii čelí skutečným nebezpečím. Podle Iran Projectile Tracker Židovského institutu pro národní bezpečnost Ameriky se od roku 2017 milice podporované Íránem zaměřily na příslušníky amerických služeb nejméně sedmdesáti dvěma municemi (bez útoků z tohoto týdne), přičemž více než 90 procent z nich se odehrálo v poslední dva roky. Je pozoruhodné, že tato data nezahrnují útoky syrské vlády nebo sil podporovaných Ruskem, včetně nechvalně známé Wagner Group, která v roce 2018 zahájila odvážný masivní útok na asi čtyřicet amerických komand, který si vyžádal 200 až 300 mrtvých útočníků. Nevysvětluje ani to, jak ruská armáda pronásleduje Američany v Sýrii. Zrovna minulý týden to řekl šéf amerického ústředního velení, generál Michael Kurillasenátního výboru pro ozbrojené síly, že ruské letectvo stále více „provokativním“ způsobem přelétá nad pozicemi amerických jednotek. K tomuto chování došlo také na místě: ruské jednotky narážely na americké konvoje a jak nedávno zjistila zpráva generálního inspektora pro Kongres , „zvýšily své porušování“ dohodnutých dekonfliktních opatření.

Bidenova administrativa slíbila , že bude pokračovat v obraně 900 příslušníků amerických služeb v Sýrii, dokud zůstanou v zemi – což je zjevně neurčitý časový rámeček. Navzdory tomu, že se Biden rozhodl ukončit nebo stáhnout další „nekonečné války“ Spojených států v Afghánistánu a Iráku, tato politika nebyla rozšířena na Sýrii.

Washington je spíše zdánlivě oddán boji proti ISIS a nátlaku na Asadův režim, který je nadále stlačován silným sankčním režimem řízeným USA.

Přesto si Washington jistě uvědomuje, že Damašek není tak izolovaný jako kdysi. Regionální sbližování se Sýrií je již v plném proudu; nejenže Spojené arabské emiráty, Bahrajn a Omán otevřely své dveře syrské vládě, ale dokonce i Turecko a Saúdská Arábie, kdysi Asadovi nejdivočejší nepřátelé, se snaží usmířit.

Vznikající saúdsko-syrská mírová dohoda, která přichází po dohodě zprostředkované Čínou, která kodifikuje saúdskoarabské zmírnění napětí s Íránem, dále posune blízkovýchodní geopolitiku. Bude-li úspěšná, bude pomoc Moskvy při obnově diplomatických styků Rijádu a Damašku po desetiletí války pozoruhodným vítězstvím pro dalšího amerického protivníka – stejně jako pro celý region. V tomto ohledu to na regionální elity dále zapůsobí, že mají mimo Ameriku možnosti, jak prosadit své politické a bezpečnostní cíle.

Ve skutečnosti jsou to Čína a Rusko – takzvaní „velmocenští konkurenti“ Ameriky – jejichž regionální politika nyní pomáhá stabilizovat Blízký východ a podporuje zájmy USA. Čína se vykresluje jako přítel pro všechny a nepřítel pro nikoho, což umožňuje Pekingu postavit se jako čestný prostředník, který dokáže řešit problémy regionu způsobu, které Washington nedokáže. Také Rusko je považováno za spolehlivého partnera – partnera, který stál po boku svého syrského spojence v dobrém i zlém – a za partnera, který prokázal svou citlivost k potřebám tak odlišných hlavních měst, jako je Damašek, Tel Aviv, Rijád a Teherán.

Oproti tomu americký rekord je problematickejší. Byly to Spojené státy, které před dvaceti lety tento týden napadly Irák a rozpoutaly chaos a násilí v celém regionu. Byl to také Washington, kdo jednostranně vyhodil do vzduchu mezinárodní jadernou dohodu s Íránem – poté, co Obamova administrativa zatáhla své regionální spojence kopajícími a křičícími na podporu dohody – čímž Teherán

nasměroval ke schopnosti jaderných zbraní a zvýšil napětí v Perském zálivu. . Spojené státy se následně odmítly bránit Saúdská Arábie a její arabští partneři z eskalace Íránu v roce 2019 (ironicky to přimělo Rijád k pozdějšímu usmíření s Teheránem), nemluvě o tom, že Washington váhal mezi stažením se z regionu a nakloněním se do regionu napříč posledními třemi prezidentskými administrativami.

Navzdory těmto pochybám o spolehlivosti USA a obavám Washingtonu z pociťovaných výzev ze strany Ruska a Číny, musí Spojené státy potlačit svou sklonovou tendenci interpretovat všechny ruské a čínské akce jako na jejich úkor. Blízký východ je dostatečně velký pro Spojené státy, Rusko a Čínu, zejména proto, že Peking má významný podíl na regionální stabilitě, takže může pokračovat v dovozu energetických zdrojů z regionu. Role USA v regionu, jak SAE a Saúdská Arábie stále jasně dávají najevo , nezmizí, ale mění se. Washington proto musí uznat, že by neměl a *nemůžezkuste* to všechno udělat na Středním východě. Místo toho musí přehodnotit, kde může její úsilí přinést nejpozitivnější změnu a kde skutečně leží její nejdůležitější národní zájmy.

Adam Lammon je bývalý výkonný redaktor The National Interest a analytik blízkovýchodních záležitostí se sídlem ve Washingtonu, DC. Názory vyjádřené v tomto článku jsou jeho vlastní. Sledujte ho na Twitteru @AdamLammon.

Obrázek : DVIDS.